



SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging



Vlaanderen solidair met een soeverein Koerdisch volk!

In deze nieuwsbrief:

- * 25 jaar na de val van de muur (blz. 2)
- * “Hart boven hard” (blz. 4)
- * Erkenning van een Palestijnse staat (blz. 7)
- * Aan Daens (blz. 9)
- * De staking van 15 december (blz. 10)
- * Citaten (blz. 6)
- * Colofon en kalender (blz. 14)



25 jaar na de val van de Muur...

Op 9 november 2014 was het 25 jaar geleden dat in de Muur van Berlijn de eerste openingen werden gemaakt en die de scheiding tussen de Duitse Democratische Republiek (DDR) en de Duitse Bondsrepubliek (BRD) zou ongedaan maken en Duitsland weer herenigd werd.

Er waren maar een handvol Vlamingen die de DDR van binnenuit goed kenden. Daaronder Jef Turf die in zijn memoires "Van kernfysicus tot Vlaams communist" uitvoerig en kritisch schrijft over zijn vele bezoeken en ervaringen. Volgens J. Turf kan men de DDR niet begrijpen als men geen kennis heeft van de voorgeschiedenis, vooral de gebeurtenissen na de Eerste Wereldoorlog. In navolging van de Oktoberrevolutie in Rusland werd door de Spartakisten, de voorlopers van de Duitse communisten, een poging gewaagd om een revolutionaire opstand te ontketenen. De leiders van de opstand, Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht, werden gevangen genomen, gefolterd en vermoord, waarna hun lijken in de Spree gegooid werden. Dit lot stond nog honderden Duitse revolutionairen te wachten. Dit was het werk van de Freikorpsen, de voorlopers van Hitler. Nadat Hitler aan de macht was gekomen, werd de jacht geopend op de communisten, die naar de concentratiekampen werden gestuurd. De generatie communisten die na de tweede wereldoorlog aan de macht kwam in de DDR had dit alles meegemaakt. Zij stonden voor een bijna onmogelijke taak. Een bevolking die was gebrainwasht door het nazisme en murw geslagen door de laatste fase van de oorlog, op weg zetten naar een samenleving van het socialistische type. Bovendien stond de DDR, in het bijzonder in Berlijn, in het oog van de storm ontketend door de Koude Oorlog. De stad was een centrum van spionage, sabotage, hetze van de CIA, via de radiozender Freies Deutschland, en van de zogenaamde Oostpriesterhulp van de Vlaamse "spekpater". In die voorwaarden is het niet verwonderlijk dat staatsgeweld wordt aangewend om de samenleving leefbaar te maken. Dat daarbij fouten werden gemaakt is onvermijdelijk. Bovendien werd het "communistisch model" van de Sovjet-Unie klakkeloos overgenomen. In die context kon de veiligheidsdienst, de Stasi, zich ontwikkelen als een alomtegenwoordig repressief instrument, dat de individuele voorkeur van de burgers wilde controleren en elke afwijkende mening trachtte te bestraffen. Het is mede wegens deze evolutie dat de inwoners van Leipzig en Berlijn tot de socialistisch conclusie kwamen "Wir sind das Volk!" en uiteindelijk de Muur sloopten. Wie in het Westen de DDR echter beschouwde als een soort collectieve gevangenis vergist zich volkomen. De Berlijnse Muur, hoe drastisch ook, was een noodmiddel om de Westerse economische en politieke agitatie zoveel mogelijk buiten te houden. Volgens Jef Turf functioneerde de DDR behoorlijk als een leefbare staat, met ernstige fouten,

maar met de vaste wil tot een samenleving te komen van het socialistische type, die niet alleen elk nieuw fascistisch avontuur zou uitsluiten, maar naar een betere solidaire wereld zou leiden. Uiteindelijk zouden de gemaakte fouten op democratisch en economisch gebied zwaar betaald worden door de Duitse hereniging, die meteen elke basis voor de noodzakelijke socialistische hervormingen vernietigde“.

Mede door de politiek van glasnost en perestrojka onder Sovjetleider Michael Gorbatsjov weigerde de Sovjet-Unie te helpen in het onderdrukken van de volksofstand in de DDR. Hij wordt in Duitsland gezien als dé beslissende factor die de Duitse hereniging op een vreedzame manier heeft mogelijk gemaakt. De nu zieke, 83-jarige Gorbatsjov werd bij de viering van 25-jaar val van de Muur in Berlijn als een held ontvangen. Hij bezorgde echter de Duitse (en Westerse elites) een koude douche in zijn toespraak waarin hij het Westen zware verwijten maakte en wees op gebroken beloftes. Volgens Gorbatsjov heeft het Westen zich niet gehouden aan afspraken die bij het einde van de Koude Oorlog werden gemaakt. Hij verwees naar de gebroken belofte om de NAVO niet Oostwaarts uit te breiden, de opdeling van Joegoslavië, de eenzijdige erkenning van een afvallige Servische provincie Kosovo, als onafhankelijke staat. Hij verwees ook naar het raketschild aan de westgrens van Rusland, de illegale aanvalsoorlog tegen een soeverein land Irak onder valse voorwendsels en het omverwerpen van het Kadaffi-bewind in Libië mits Navo-tussenkomst. Hij steunt president Vladimir Poetin in de verdediging van de Russische belangen ten aanzien van Oekraïne en riep het Westen op de economische sancties tegen Rusland op te heffen en terug in dialoog te gaan. Vergeten we daarbij niet dat de val van de Muur in 1989 een gevoel van euforie en overwinning in het Westen deed groeien met zelfs het definitieve einde van de geschiedenis, lees: de definitieve overwinning van het Westers, liberaal kapitalisme. We zijn nu 25 jaar later, de gemeenschappelijke communistische vijand is weggefallen, het Westen bevindt zich in een diepe economische crisis, de democratie dreigt te worden vervangen door een plutocratische dictatuur, de interne cohesie van de Westerse landen staat onder druk en er groeit massaal volksverzet. Het lijkt erop dat de geschiedenis pas is begonnen.



Sociale beweging

De losse eindjes van “Hart boven Hard”

Naar aanleiding van de septemberverklaring van de N-VA-CD&V-VLD-regering Bourgeois I werd een actieplatform, “Hart boven Hard”, opgericht bestaande uit tientallen Vlaamse sociale organisaties uit vakbonden, de socio-culturele wereld, theater, kunsten, bibliotheekwezen,... die in verzet gaan tegen de drastische besparingen die opgelegd worden aan de gezinnen van hardwerkende Vlamingen, mensen met een uitkering en de culturele sector in de breedst mogelijke zin,... De besparingen die op de Vlaamse bevolking afkomen vormen een onderdeel van een groter plaatje in Europa. Vanuit ik weet niet welke cenakels wordt, met talloze ideologisch geïnspireerde interventies in de media, onderwijs en pers, de blauwe loper uitgerold voor de neoliberale shockdoctrine waarin alles op de schop komt. Het alfa en mega van de neoliberale “heilstaat” zijn de eigenaars van de economie, banken, dienstensectoren. Ze claimen als ‘Leading Succes People’ (LSP) de controle en hegemonie over het gehele maatschappelijke leven: van onderwijs, loonvorming, de sociale zekerheid, tot en met de culturele sector. De samenleving moet in dienst komen van de winsten en aandelenkoersen van het privaat bedrijfsleven. De sociale welvaartsrol van de overheid moet opgeruimd worden. De overheid moet een 21e-eeuwse variant worden op de “nachtwakersstaat” van de 19e eeuw en het eufemisme voor “trek uw plan” is de “zelfredzaamheid”. Het patronaat gedraagt zich als hooligan in maatpak en schuwt dreigingen van sabotage van de economie (Unizo-topman Van Eetveldt) of Griekse toestanden niet. In Vlaanderen zijn de uitgesproken politieke vertolkers van deze stroming de N-VA en VLD.

Als links flaminganten kunnen we niet anders dan verheugd zijn over het initiatief van Hart boven Hard. Immers, een buitenparlementaire beweging voor sociale en democratische eisen kan de druk op de machtscenakels organiseren. Wat niet betekent dat we als een 'kijken zonder kop' het actieplatform “Hart tegen Hard” steunen. Immers er zijn heel wat bedenkingen te maken over zowel de houding van een bepaald soort Vlaamsgezinden als de linkse en progressieve krachten in Vlaanderen. In vele landen en naties vormt de sociale strijd en strijd voor de nationale zelfstandigheid een tandem. Het recentste voorbeeld is dat van het referendum in Schotland. In Vlaanderen ligt de afstand tussen de sociale en nationale beweging mijlenver uiteen.

Vele decennia lang is de arbeidersklasse, haar vakbonden en het sociale middenveld nagenoeg totaal afwezig in het politieke debat over de strategie van de Vlaamse beweging. Ze participeren niet aan het debat, ze zetten er zich tegen af of demoniseren het. Ze sluiten zich af van het historisch verleden van de Vlaamse beweging waar het links en sociaal flamingantisme vaak hand in hand gingen. Zij focussen op de rechtse, kleinburgerlijke onderstroom die momenteel, mede door hun toedoen, dominant is geworden. Het is het perfecte mechanisme van de 'self-fulfilling-prophecy'. De kloof lijkt zich vandaag nog te verdiepen. Het Belgisch regime lijkt voor de meeste van de organisaties die zich aansluiten bij Hart boven Hard een van staal en beton gegoten kader waarin zij hun progressieve acties situeren en sluit nadrukkelijk de ogen voor wat groeiende is in Vlaanderen. Ze vergeten dat de huidige V-partijen zowat 40% van het Vlaamse electoraat vertegenwoordigen. Hart boven Hard dreigt gekneld te geraken tussen enerzijds de zowat 600.000 Vlamingen die onder of net boven de armoedegrens

leven en die zich elke dag in een overlevingsstrijd bevinden en dus weinig interesse zullen hebben voor de subsidiestromen naar structuren en organisaties. Langs de andere kant is er de massale aanhang van de V-partijen waar de welvarende middenklasse weinig of geen empathie heeft voor het "gesubsidieerde profitaariaat". Grote groepen van zelfstandige beroepen, kaders, middenstanders, ambtenaren en arbeiders en bedienden,... zijn bezig met geld te verdienen en hoogstens is hun extra-professioneel leven bijgekleurd door het bijwonen van een door een bedrijf gesponsorde voetbalclub, aftrekbaar van de belastingen, of wonen ze een concert bij met toegangstickets betaald door de firma waarin ze werken. Of ze zijn lid van een elite, op sponsoring en liefdadigheid draaiende, Kiwanis- of Rotary-club. Waarom meenden de schrijvers van de alternatieve Septembeerklaring van "Hart tegen Hard" zich te moeten afzetten van de strijd voor het Nederlandstalig karakter van de Brusselse Rand? Het is een democratische eis, die linksen en progressieven zouden moeten omarmen! Voor zover onze kennis reikt, werden organisaties zoals het Priester Daensfonds of de Vlaamse Socialistische Beweging (V-SB), Meervoud vzw of de Gravenstreengroep niet betrokken bij het platform van Hart boven Hard. Een gemiste kans om sociale en Vlaamse ontvoogdingsstrijd in één grote verzetsbeweging te laten samenvloeien.

Tegelijk zien de sociaal- en links flaminganten en levensgroot probleem voor de Vlaamse ontvoogdingsstrijd zoals die vandaag gedomineerd wordt door rechts-conservatieven onder de charismatische leiding van de heer De Wever, die zich beroept op schimmige en reactionaire denkers zoals een Edmund Burke en Theodore Dalrymple. Vele flaminganten lijken wel onder een 'stalinistisch marsorder' te leven door elke kritiek op de N-VA te counteren met de stilte van een 'omerta' of het argument "het neoliberale beleid is niet van gisteren: het wordt al dertig jaar uitgebouwd door die krachten die nu de N-VA kritiseren". Dat is wel zo, maar je kunt geen toekomstgerichte actie voeren door steeds naar het verleden te verwijzen, dat je zogezegd aanklaagt, maar hetzelfde vandaag, in een nog grotere versnelling, hypocriet met de mantel der liefde te bedekken. Het is alsof je de collaboratie van de oorlog met de mantel der liefde bedekt door te verwijzen naar de repressie en onderdrukking van het Belgisch regime. Daarbij komt dat de opstelling van de rechtse partijen in Vlaanderen een kwalitatieve omslag betekent. De neoliberale shockdoctrine die vandaag in Vlaanderen aan de orde van de dag is, is een kwalitatieve sprong naar een Nieuwe Orde. Van het naoorlogse Belgisch corporatistisch model, waarbij klassencollaboratie met compromissen over de positie van de partijen tussen arbeid en kapitaal fijnmazig werd uitgebouwd, wordt vandaag afscheid genomen en vervangen door een elite die de rijkdom die in de samenleving geproduceerd werd, rooft ten koste van de volkswelvaart en welzijn. Wat op Belgisch vlak begonnen is dertig jaar geleden dreigt nu zijn bekroning te vinden op regionaal vlak met een N-VA die kleur heeft bekend: niet de Vlaamse zaak, nog minder het Vlaamse volk en zijn welvaart staat centraal, maar wel het installeren van een Nieuwe Orde. Het huidige door rechts-conservatieven gedomineerde flamingantisme leidt het Vlaamse volk naar de impasse. Links zal zich anderzijds in Vlaanderen grondig moeten recyclen wil het niet lange tijd marginaal worden. Een volwaardige linkse Vlaamse beweging waarin het sociale en de Vlaamse ontvoogdingsstrijd de vingers van één vuist zijn kan op termijn soelaas brengen en voldoende tegengewicht bieden. Wij steunen het actieplatform Hart boven Hard, niet van harte, er zitten nog te veel vele losse eindjes aan. Maar je kunt niet eeuwig excuses vinden, om de actie niet te steunen die in grote lijnen ook deze is van een links flamingant.



Zo hoort u het eens van een ander...

Uit « Knack », 18 november

Knack: "Socioloog Luc Huyse kreeg onlangs zware kritiek van N-VA-supporters omdat hij de stelling verdedigt dat in een democratie niet alleen verkiezingen tellen. Ook het middenveld speelt zijn rol."

Carl Devos: "Ik ga akkoord met Huyse. Ik vind het bijzonder eng om de democratie te reduceren tot verkiezingen. Zonder het maatschappelijk debat en zonder het middenveld zijn die verkiezingen maar een dooie mus."

Knack: "Heeft de Vlaamse Beweging dat zelf niet altijd gedaan?"

Carl Devos: "Absoluut. De hele Vlaamse ontvoogding is het resultaat van niet-parlementaire actie. De Vlaams-nationalisten die Huyse hebben aangevallen, kennen hun eigen geschiedenis niet. Had men de IJzerbedevaart destijds moeten verbieden als een ongeoorloofde manifestatie tegen de democratisch verkozen regeringen? Ook de betoging in Brussel was een onderdeel van het gewone democratisch proces."

Bron :

http://www.knack.be/nieuws/belgie/de-n-va-krijgt-vandaag-een-koekje-van-eigen-deeg/article-normal-512035.html?utm_source=Newsletter-19/11/2014&utm_medium=Email&utm_campaign=Newsletter-RNBDAGKN&M_BT=169189498899



Palestina

Erkenning van Palestijnse staat: leuk... Maar ook niet meer dan dat...

Het is zover: het Europese Parlement heeft op 17 december gestemd voor de principiële erkenning van de Palestijnse staat, net als voor een daarmee verbonden tweestatenoplossing. Een politiek en symbolisch belangrijke stap. Leuk! Maar ook niet meer dan dat... Deze resolutie komt immers twintig jaar te laat, en van Palestina blijft inmiddels niet veel meer over. Sinds de vredesakkoorden van Oslo in 1993 volgt de EU de gevoelige politieke situatie tussen Palestina en de staat 'Israël' nauwlettend op, maar niet veel meer dan in woorden. Sinds de akkoorden blijft de Israëlische staat openlijk en ondubbelzinnig de mensenrechten op het door hem gekoloniseerde grondgebied negeren en promoot het zonder scrupules de uitbouw van nieuwe nederzettingen op Palestijns gebied, vaak zelfs door de annexatie van essentieel landbouwgebied of gebied dat nodig is voor watervoorziening, waardoor er continu geknaagd wordt aan de reeds vastgelegde grenzen. Van de grenzen van 1967 blijft inmiddels niet veel meer over, en dit tegen alle internationale verdragen in. Al even lang horen we niet veel meer dan symbolisch gemopper van de Verenigde Naties en de EU, die nog steeds geen werkelijke sancties tegenover de Israëlische staat durven treffen om het weinige dat er nog overblijft van het 'vredesproces' niet verder in gevaar te brengen. En dit weten de Israëlische politieke verantwoordelijken maar al te goed: onder het mom van het lopende vredesproces winnen zij immers tijd en beschikken zij over een Westerse vrijgeleide, gesteund door de macht van de VS, om hun illegale en extreem gewelddadige bezettingspolitiek voort te zetten zonder dat hen ook maar enige sanctie opgelegd wordt. Premier Netanjahoe speelt daarbij te pas en vooral te onpas de gruweldaden tegen de Joden tijdens de Tweede Wereldoorlog uit. Deze feiten legitimeren nergens de gruweldaden die de huidige staat Israël aanricht tegen het Palestijnse volk, maar de recuperatie van de Holocaust blijkt wel een efficiënt middel te zijn om Europese kritiek op het beleid van de staat Israël de mond te snoeren.

Op 17 december keurde het federale parlement van de Belgische staat eveneens een dergelijke resolutie goed, met een algemene consensusstekst als resultaat, waarin de parlementsleden de onvoorwaardelijke erkenning van de Palestijnse staat verwerpen en kiezen voor een tweestatenoplossing "in het kader van een onderhandelingsproces waarin beide partijen een akkoord hebben bereikt over de belangrijkste thema's, waaronder de afbakening van de grens en het statuut van de stad Jeruzalem". Ook moet een Palestijnse staat "een economische toekomst (...) hebben" met "recht op economische welvaart en soevereiniteit". Voor hen hoeft de grens van 1967 dus zelf niet behouden worden maar dient de definitie grens nog onderhandeld te worden. Wie de politieke evolutie volgt, weet dat dit in praktijk betekent dat er nooit een effectieve erkenning van een Palestijnse staat zal plaatsvinden, laat staan een die over genoeg grondgebied, middelen en mogelijkheden beschikt om economisch rendabel en 'welvarend' te kunnen zijn. Ook hier gaat het dus vooral om een symbolische erkenning, waarbij overigens ook duidelijk met twee maten en twee gewichten wordt gewerkt. Immers, voor een erkenning van de Palestijnse staat moeten we wachten tot succesvolle onderhandelingen met de bezetter, terwijl de erkenning van de staat Israël

onverkort behouden blijft en aan geen voorwaarden wordt verbonden. Minstens even symbolisch is de positie van het netwerk van Europese Joden voor een Rechtvaardige Vrede, dat zijn steun uitspreekt voor de erkenning van een soeverein Palestina binnen de grenzen van 1967 met inbegrip van Oost-Jeruzalem en Europa oproept om het associatie-akkoord met de staat Israël op te schorten zolang deze laatste de bepalingen opgelegd door het internationale recht en de VN-resoluties niet opvolgt.

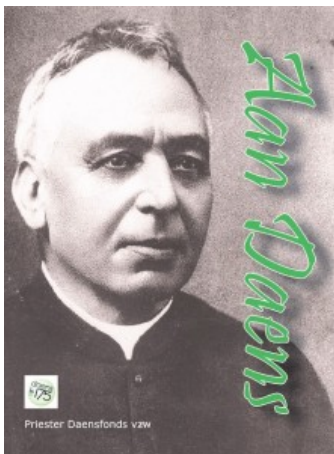
Tot op heden hebben 135 van de 193 VN-lidstaten de staat Palestina erkend, en dus ook het Europese Parlement. Mooi zo. Helaas is het meer dan waarschijnlijk een druppel op een hete plaat en komt een definitieve vrede, laat staan een rechtvaardige en economisch leefbare Palestijnse staat, hiermee niet dichterbij. Was dit eerder gebeurd, had een rechtvaardige en democratische Palestijnse staat misschien al bestaan, net als een langdurig en stabiel vredesproces.





Sociale beweging

Aan Daens



De viering van de 175e geboortedag van priester Adolf Daens in 2014 werd een ankerpunt om de universele en blijvende actuele waarde van het daensistisch gedachtegoed onder de aandacht te brengen. Een breed publiek bereiken was van juni tot december 2014 de opdracht. De vzw Priester Daensfonds is daarvan de drijvende kracht geweest en is ruimschoots geslaagd in haar opdracht. Dat werd gedaan met vele debatten in de meest verschillende organisaties en gemeenten in Vlaanderen, een zeven maanden lang lopende tentoonstelling 'Geachte heer Daens', samen met uitvoeringen van de Daenscantate en kunsttentoonstellingen, samen met het reuzenspandoek op de Syraltoeren in

Aalst, samen met de veertiendaagse elektronische nieuwsbrieven,... Tijdens de zeven maanden van 'Daens 175' werden niet minder dan vier boeken uitgegeven over de aspecten van het daensisme, enz...

Het brievenboek "Aan Daens" laat een schreeuw horen, dwars door de ideologische scheidingsmuren heen. Een schreeuw van zowat 100 Vlamingen voor meer democratie, meer rechtvaardigheid en gelijkwaardigheid, meer solidariteit, meer warmte in onze samenleving. "Aan Daens" is een schreeuw van de academicus, de arbeider, de gepensioneerde, van de vakbondsmilitant, van de aartsbisschop, van de partijleider, van de dichter en de dichteres, van de kunstenaar, van de politieke mandataris. Voor het P. Daensfonds vzw maakt de viering van 175e geboortedag van Adolf Daens "van jou geen heilige, geen superman. Maar we beseffen dat jij voor velen een bringer van hoop was. Dat hebben alle briefschrijvers in dit boek goed begrepen. Iedereen heeft recht op geluk. Met jouw boodschap vol hoop en rechtvaardigheid maakte hij, Adolf Daens, ondanks alle miserie, velen gelukkig. Toen en nu"

(*) "Aan Daens", uitgave van het priester Daensfonds vzw ter gelegenheid van de 175e verjaardag van de geboortedatum van priester A. Daens, drukkerij Graphius NV, 272 blz., 15 november 2014.



Op 6 november organiseerde het front van christelijke, socialistische en liberale vakbonden in Brussel een massabetoging waaraan niet minder dan 120.000 verontruste en boze burgers deelnamen. Op het moment dat we deze regels schrijven zijn de vakbonden bezig met de voorbereiding van een aantal stakingsacties per regio, die uitmonden een algemene staking op 15 december. De inzet is hoog. Gaat het regime de neoliberale shockdoctrine kunnen toepassen? Het zou neerkomen op de open en brutale vernietiging van de welvaartsstaat. Of gaat het volk deze rooftocht kunnen afslaan? En vooral, omzetten in een alternatief beleid? De rechts-conservatieve regeerakkoorden van Michel I en Bourgeois I zijn exclusief op maat geschreven van het patronaat en de hoogste inkomenscategorieën. De champagnekurken knallen op de hoofdkwartieren van het Voka, het Unizo en het VBO. De Antwerpse diamantlobby heeft met Jan Jambon (N-VA) als vice-premier een politieke loopjongen in de regering en zijn kabinetschef is een spin in het web van de immobiliënlobby. Het donkerblauwe Voka en Unizo met resp. minister Muyters (N-VA) in de Vlaamse regering en Kris Peeters (CD&V) in de federale regering hebben meer dan een vinger in de pap in de politieke besluitvorming.

Of de nieuwe Neoliberale Orde zomaar kan doorzetten zonder volksverzet is de vraag. Het breed studentenverzet tegen de verhoging van de inschrijvingsgelden, de syndicale actieplannen, het verzet van "Hart boven hard" en een door het ACW onder druk gezette CD&V, heeft al enkele haren in de boter geworpen. 120.000 verontruste mannen en vrouwen mobiliseren op 6 november jl. is geen klein bier. Er was meer volk dan de paar duizend leden van het vakbondsapparaat. In de huidige crisis gaan de ledentallen de hoogte in. Rechts maakt er een karikatuur door vakbonden exclusief te associëren met stakingspiketten rond brandende autobanden of als heethoofden en provocateurs in vechtpartijen met de politie. Sociale vooruitgang kan alleen als dit door collectieve actie wordt gedragen. De geschiedenis leert dat belangrijke sociale verworvenheden werden afdgedwongen door de collectieve acties. Collectieve actie is het pigment van de samenleving. Het verruimt de enge opvatting dat de enige legitimiteit voor de democratie geheime verkiezingen zijn voor kandidaten om de zoveel jaren. Vakbonden zijn meer dan stakingspiketten en betogen. Ze zijn een integraal deel van het democratisch sociaal weefsel, ook als

hoeksteen van socialisering en positieve waarden zoals solidariteit en sociale rechtvaardigheid. Ze zijn dan ook een prioriteit doelwit van rechts om ze te discrediteren.

In de vroegere massa-acties binnen het Belgisch corporatistisch consensusmodel werd de elite nauwelijks in vraag werd gesteld, omdat de vrienden van de arbeidersbeweging integraal deel uitmaakten van het bestel en ze van die elite toegevingen konden afdwingen. De eisen werden beperkt tot de directe sociaaleconomische eisen. Natuurlijk zijn deze eisen ook nu prominent aanwezig in de huidige acties. Maar wat vandaag ook blijkt is dat het louter sociaal-economische sterk wordt aangevuld wordt met eisen voor sociale rechtvaardigheid in verband met fiscaliteit, de toenemende ongelijkheid tussen de enkele superrijken en de verarmende volk. Die strijd voor sociale rechtvaardigheid mikt direct op de machtsverhoudingen tussen de onaantastbare elite, die middenin of op de rand van de witteboordencriminaliteit opereert, en de werkende bevolking. Die strijd versmalt aanzienlijk de marge voor deals en gemanoeuvreeer. In plaats van uitlaatklep in de vorige periode lijken de acties meer emotioneel geladen over basiswaarden die haaks staan op de neoliberale. De vraag is hoe die elite gaat reageren als haar voorrechten, haar belastingsparadijzen – te beginnen met België – in gevaar zouden zijn? Want de geschiedenis leert dat de superrijke elite haar privileges nooit vrijwillig afgeeft.

Niet alleen vakbonden en sociale organisaties dragen argumenten aan. Ook intellectuelen en studiediensten die niet organisch verbonden zijn met de sociale beweging. Zoals bijv. een Franse econoom Thomas Piketty die, na twintig jaren studie met verpletterend cijfermateriaal van nationale rekeningen en belastingaangiften, stelt dat grote vermogens al slapend rijk worden en diegenen die met arbeid hun inkomen moeten verdienen dag in dag uit bezig zijn en soms als working poor niet van hun inkomen kunnen leven. Wij denken aan de interessante bijdragen in media en pers van bijv. Michel Maus, docent fiscaal recht aan de uniefs van Gent en Antwerpen. Hij vertolkt bijna een vakbondsstandpunt door vanuit zijn deskundigheid te stellen dat de “regering Michel I moet bereid zijn het individuele belang van lobbygroepen ondergeschikt te maken aan het algemene fiscaal belang”. Of een Prof P. De Grauwe die stelt dat de “regering Michel I enkel denkt aan de ondernemers en de indexsprong hen extra winsten oplevert. Aan de belangen van de werknemers wordt veel minder gedacht” . Of de hoofdeconoom van het Itinera-instituut Ivan Van de Cloot die stelt dat de “banken terug ondergeschikt aan de economie moeten worden”. Of het Vlaams armoedebeleid van de regering Bourgeois I “dat de rijken rijker maakt en de armen worden armer”, dixit sociaal wetenschapper Wim Van

Lancker aan de Universiteit Antwerpen. We zouden het lijstje nog verder kunnen aanvullen.

Het zwakke punt van het sociaal verzet is dat het ook gaat om de illusie binnen het huidige (Belgische) kapitalistische kader en klassenverhoudingen de uitholling van de welvaartsstaat tegen te houden en terug te keren naar het oude corporatistische model. Die motivatie wordt nog eens extra aangezwengeld door de dominante aanwezigheid van het belgicisme bij links en van een donkerblauwe Vlaams- nationale partij in de regeringen.

Prof. Paul De Grauwe stelt in zijn nieuwe boek “De limieten van de markt” dat het kapitalisme “moet gered worden van de kapitalisten”. Zijn kritiek is dan meer gericht op het redden van een failliet systeem dan het zoeken naar socialistische alternatieven. Een Thomas Piketty is een hype geworden. Hij analyseert en stelt zelfs een wereldwijde vermogensbelasting voor. Maar aan een echte systeemkritiek komt hij niet. Er wordt meer gefixeerd op het herstellen van de sociale gelijkheid dan op het structureel voorkomen van sociale ongelijkheid. Als we er een armoedesocioloog mogen bijnemen over de strijd tegen sociale ongelijkheid en armoede: de beroemde socioloog Georg Simmel stelt: “dat de sociale ongelijkheid slechts in uitzonderlijke en om specifieke redenen op de politieke agenda komt afhankelijk van de behoefte van de heersende klassen aan een nieuwe politieke visie of aan een nieuwe legitimiteit”.

Ten slotte: het Vlaams nationalisme kent nu voor de eerste keer in de Belgische geschiedenis een nog nooit zo grote aanhang. Samen met notoire belgicisten en conservatieven zullen ze Vlaanderen proberen te persen in het gat van het neoliberale model. Het politieke Vlaams-nationalisme is (met de eersteklas opportunist Siegfried Bracke als voorzitter van de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers en het afschrijven van de Vlaamse Beweging door de N-VA-Leider), salonfähig geworden voor de Belgische en EU- machtscenakels. Met dit soort “Vlaams-nationalisme” zitten we lichtjaren verwijderd van wat de sociaal-flaminganten willen: een solidair en soeverein Vlaanderen gedragen door een brede volksbeweging. Sociaal flaminganten waren in die optiek aanwezig op de 15 december.



Koerdistan

Steunmanifestaties voor de Koerden in Rojava





Colofon
KALENDER

11 februari: Samenkomst NEE tegen EU-chantage

Samenkomst tegen de EU-chantage en voor steun aan het Griekse volk, 11 februari 17u
30 Rondpunt Schuman Brussel.

Zondag 14 februari, Straatsburg

Koerdische steunmanifestatie om de vrijlating van Apo te eisen.

Zondag 9 augustus, Doel

Naar jaarlijkse gewoonte, Doelse Feesten in het dorp dat weigert te buigen voor de
machtige financiële lobbygroepen !



Lidmaatschap



De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor
studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch
alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou!
Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief
voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net



T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22

in voorraad:
"V-SB t-shirt"
"Vlaanderen Tegen Racisme"
"Ik ♥ van Brussel"

Alle foto's van V-SB acties zijn te vinden op onze Flickr-account :
<https://www.flickr.com/photos/v-sb>